

IEVAS VĪRIETIS

P ar kādu nodarbošanos sapņoji puikas gadus?

– Vienā teikumā atbildēt nav iespējams, jo bija (un ir) ļoti daudz lietu, kas mani interesēja. Samērā labi mācījos skola – varētu pat teikt, biju teicamnieks, vienīgie četrinieki bija dziedāšanā un fizikulturā... Mamma skolotāja, tēvs mežkungs, un viņi bija tā iedomājušies, ka man varbūt vajadzētu sekot vienās vai otrās pēdās. Pašam ļoti patika tehnika, jau tajā laikā braucu gan ar motociklu, gan ar mašīnu. Uz mūzikas skolu mani pirmoreiz aizveda jau sešu gadu vecumā, bet tad, braucot ar riteni, guvu traumu un viss uz kādu laiku beidzās. Tad māsa nāca klavierskolotājs, un arī mani tā lieta stipri ieinteresēja. Jau diezgan cienījamā vecumā, kādos desmit gados, palūdzu, lai mani tomēr ved atpakaļ uz mūzikas skolu. Tur gan lāgā negribēja ņemt preti, jo neko sakarīgi nevarēju nodziedāt.

Runājot par profesijām, ir viena, par kuru esmu daudz domājis jau apzināti, vēlāk, tolaik, kad sākās visi *Perkona* aizliegumi un problēmas, kad biju galīgi bez darba un perspektīvas. Toreiz domāju par to, ka Baznīca ir atdalīta no valsts, un, tā kā teoloģija mani interesēja, gribēju stāties garīgajā seminārā un kļūt par mācītāju.

– Tolaik, kad jums aizliedza koncertēt, tas zināmā mērā bija kā spriedums sabojātai nākotnei. Ko iesāki tais grūtajos laikos?

– Finansiāli izglāba Edgars Liepiņš. Viņš tolaik koncertēja pa visu Latviju un uzaicināja mani uzņemties muzikālo vadību. Vislabākā viņa programma, manuprāt, bija Raimonda Paula *Trīs runči*, bet pie tautasdziesmu programmas *Pasmaidi – sirds gaiša kļūst* liela mērā ir mana roka pielikta.

– Mani līdz ar gadiem aizvien vairāk nostiprinās pārliecība, ka dzīvē viss notiek pēc augstākiem likumiem. Un, ja tev reiz lemts ko sasniegt vai kādu satikt, tu to izdarīsi neatkarīgi no tā, kas notiek pa starpu. Vai tu kam tādām tici? Dievam, liktenim?

– Pilnīgi piekritu. Un jā – es ticu. Vismaz manā dzīvē daudz kas noticis ļoti liktenīgi.

– Kādas ilūzijas tev dzīvē nācies zaudēt?

– Lielos vilcienos nekas nav zaudēts – es joprojām esmu optimists. Ticu, ka viss iet uz labo pusi.

– Optimistiem dzīvē vieglāk sokas.

– Bez šaubām! Ja tu savu dzīvi vadi ar negatīvām vai pesimistiskām domām, pats piesaisti tādas situācijas. Daudz kas nenotiek, nenokārtojas. Tieši tas pats attiecas arī uz ļaunumu. Ļaunās domas atgriežas. Ne velti okultisma pētījumos teikts, ka visi burvi un tamlīdzīgi ļaudis, kas kādam ko sliktu izdarījuši, visu saņem atpakaļ un galā piedzīvo šausmīgas mokas. Ir svarīgi, lai cilvēks dzīvotu, ticot un paļaujoties uz Dievu. Visi mēs kaut kādas lietas grēkojam, bet šī paļāvība ir ļoti svarīga.

– Kuru labo apņemšanos tev visgrūtāk izpildīt?

– Vislielākā problēma ir atnest smēķēšanu.

– Tava raksturīgākā īpašība?

– Ha! ... Slinkums. Es varētu pievienoties Miervalža Poļa muižnieku klubam, jo pieņemu, ka tās īpašības, kas raksturo šī kluba biedrus, liela mērā piemīt arī man. Teiksim – nedarīt neko tādu, kas nav pilnīgi nepieciešams... daudz ēst, daudz gulēt. Un nezaudēt muižnieka godu. Daudzi mani kolēģi uzskata, ka arī taisnīgums ir viena no manām raksturīgākajām īpašībām. Darbā esmu ļoti prasīgs gan pret sevi, gan pret citiem. Tad, kad es beidzot strādāju, jo esmu ticis galā ar savu slinkumu... Milu cilvēkus un dzīvi, visu skaisto un labo.

– Runājot par cilvēku mīlēšanu, – tā sajūta, kas pārņem, kad esi uz skatuves un lejā pilna zāle sajūsminātu ļautiņu, kā šopavasār dzimšanas dienas koncertā Nacionālajā teātrī, vai tas drusku nevelk uz asarām?

– Nu, ja es būtu sieviete, droši vien apraudātos. Bet vispār, protams, tiešām biju ļoti aizkustināts. Atmosfēra koncertā bija ārkārtīgi pacilājoša.

– Sarīkot koncertu esot ierosinājis tavs tēvs.

– Vecāki mani vienmēr atbalstījuši, man vispār ir brīnišķīgi vecāki. Galu galā – droši vien tieši viņiem man jāpateicas par savu muzikalitāti. Tēvs jaunībā baznīcas kori bija priekšdziedātājs, un mamma vadīja tautas deju kolektīvu. Dzied viņi abi krietni vien labāk par mani.

– Vai tu sevi kādreiz palutīni?

– Nezinu, vai to var uzskatīt par īpašu lutināšanu... Nopērku sev jocīgu mašīnu tā vieta, lai iegādātos tādu, kas būtu uz pusi letaka un radītu mazāk tehnisku problēmu. Bet es viņa iemīļojos jau pirmajā reizē, kad iekāpu, – Kristapa Graša mammai pirmajai Rīgā bija *Citroen* ar segvārdu *Pile*. Varbūt to, ka es kolekcionēju sintezatorus, arī varētu nosaukt par sevis lutināšanu. Es atļaujos nobaudīt kādu smalkāku vīnu, cenšos būt vīnu pazinējs.

– Ja nebūtu nekādu ierobežojumu, ar ko tu gribētu iepazīties?

– Mani fascinē Bēthovens. Faktiski ar to arī pietiktu.

– Ar ko kopā labprāt pavakariņotu nesteidzīgā gaisotnē, un kādus

Juris

Kulakovs

Man atmiņā kāda Preses balle. Pati spožākā no visām tā sauktajām pēckara. Visvairāk krāšņu vakartērpu, smokingu, smalku frizūru, viskuplākais apmeklējums, visvairāk prominentu viesu, vislabākā mūzika, viskrāšņākā ugunošana. Patiesībā gan atmiņā dominē šīs balles, manuprāt, efektīgākais skats. Bālkonā spēlēja Jura Kulakova grupa *Pērkons*. Savus labākos gabalus, protams. Tādus varen ugunīgus. Lejā... Lejā dāmas aizmirsušas par pusi dienas veidotajām cirtām, sabiedrisko stāvokli un garajiem un īsajiem vakartērpiem, lec kā kaziņas zaļā plāvā. Kungi, protams, neatpaliek ne druskaš. Visatbrīvotākais, nesamākslotākais un patiesākais mirklis tajā vakarā. Varbūt tas nebūs par stipru teikts, ja apgalvošu, – iespējams arī dažā labā dzīvē.

ēdienus baudītu?

– Man laimējies ar brīnišķīgiem cilvēkiem sev līdzās. Esmu ar daudziem tādām jau vakariņojis un ceru, ka ar citiem vēl to darišu. Nekādu īpašu vēlmi man nav. No ēdieniem es izvēlos visus veģetāros un noteikti – sieru.

– **Vēl mēs šajā intervijā parasti piedāvājam doties uz neapdzīvotu salu. Cik ilgi tu tur labprātīgi uzkavētos un ko ņemtu līdzi?**

– Līdzī ņemtu mīloto meiteni. Ja man būtu kāda garīga programma, piemēram, es būtu izdomājis kļūt par mūku, tad jau droši vien varētu tur uzkavēties ilgi (tikai tad gan meitenei būtu jāpaliek mājās...). Man patik vientulība, bet gluži bez sabiedrības es laikam tomēr nevarētu izīstīties.

– **Cik lielā mērā tu interesējies par politiku?**

– Šobrīd ievērojami mazāk nekā padomju laikos. Tolaik mani pievilka disidentu uzskati. Tagad... Demokrātiskā valstī tas īstenībā ir ļoti vienkārši – esmu pret galeji radikālajiem virzieniem. Tas, kas notiek tur pa vi-

du... ja godīgi, man tas ir diezgan vienaldzīgi. Atskaitot divas lietas. Pilsonības likumu (tikai tautas nodevējs var balsot par pilsonības piešķiršanu tādām, kurš neciena valsts valodu) un ekonomisko pusi. Ir sapīgi zināt, cik daudz ir trūkcimietēju un cik grūti daudzām ģimenēm izdzīvot.

– Kā tu atpūties?

– Guļu. Lasu. Vai guļu un lasu.

– Tuvākās sievietes attieksme pret tavu nodarbošanos?

– Barbara mani ļoti labi saprot, jo viņa ir maksliniece. Mums gan rodas problēmas ar to, ka nesakrīt režīmi, jo Barbara strādā normalu darba laiku un no rītiem iet uz lekcijām. Man bieži jāstrādā naktis un nedēļas nogalēs ir koncertizbraukumi. Bet tā nu tas ir, un tur neko nevar darīt.

– Trīs tev tuvas sievietes – mamma, māsa un mīlotā – ir pedagoģes...

– Freidam noteikti šajā lieta būtu ko teikt. Šis ir tikai kartējais apliecinājums viņa teorijām.

– Kādas īpašības tu sievietē vērtē visaugstāk, kādai jābūt tai, ar kuru tu vēlies būt kopā?

– ...

– Mēs varam šo jautājumu izlaist.

– Atstāsim to kā pēdejo.

– Ko tu uzskati par savu lielāko veiksmi?

– To, ka esmu nācis šai pasaule. Nesen Līvānos bija novadnieku salidojums. Tur no Gaiļezera slimnīcas Ķirurģijas nodaļas vadītāja Pavila Laizāna uzzināju, ka viņš man pēc dzimšanas līcis kopa laužot atslēgas kaulu. Tā kā laikam būšu drusku šai lietai spirinājies pretim. Muzikālā ziņā tā noteikti bija iestašanās *Mediņos*. Un pēc tam – vienreiz televīzijā biju redzējis *Menuetu* un domāju: jā, tas nu ir ansamblis, kurā man gribētos spēlēt! Un kaut kā viss tā pagriežas un notika, ka astoņpadsmit gadu vecumā es tur tiešām spēlēju. Tā tas viss sākās. Galu galā – *Perkons* vēlāk tika izveidots no *Menueta* muzikāli spēcīgākas daļas. Vel tikai atlika satikt Ievu Akurateri un atrast bundzinieku.

– Ko tev ļaudis visbiežāk vaicā?

– Autogrāfus.

– Vai netraucē, ka cilvēki uz ielas tevi pazīst?

– Dažreiz gan velos, lai varētu justies vairāk *inkognito*. Tagad jau mazāk, bet agrāk es nevarēju ciest iet apģērbu veikalos piemērit drēbes. Vēl ļoti divaini ir kāda ballīte dejojot, jo sajūta tāda, ka tik un tā esi uz skatuves.

– Kuras lietas tu rakstītu ar lielo burtu?

– Trīs klasiskās: Ticība, Cerība, Mīlestība. Un vēl noteikti – Darbs.

– Visnepatīkamākā nodarbošanās?

– Man nepatīk lietas, kas jāveic regulāri. Piemēram, mājas uzkopšana. Viss dzīvesveids ir kampanveida, varbūt tāpēc tā. Man nepatīk strīdēties ar stulbeņiem – tiem tāpat neko nevar iestāstīt. Man nepatīk no rītiem agri celties, bet dažkārt man tomēr patīk piecelties ļoti, ļoti agri.

– Īpašība, kuru tu cieni savos draugos?

– To, ka varu uz viņiem palauties. Tieši tāpēc viņi arī ir mani draugi. Maniem draugiem vispār piemīt daudz labu īpašību.

– Vai ir vēl kāds talants, kuru tu sev vēlētos?

– Jā, būtu labi, ja es varētu rakstīt dzeju. Tas drusku sasaista, ka savai mūzikai man jāatrod dzejolis, kurā būtu pateikts tas, ko es pats gribētu pateikt, turklāt – labi pateikts.

– Tavas šībrīža aktualitātes?

– Ar *Perkonu* grasāties piedalīties Kultūras dienas Zviedrijā. Varētu sākt tapt viens liels muzikls teātriim. Ja apkopo visas dziesmas, kas man ir ar Veidenbauma vārdiem, un gribētos, lai šis disks iznāktu jau šoruden. Vajadzētu uzskatīt arī kādas *Perkona* aktivitātes. *Menueta* disks ir iznācis, tur es biju mūzikas producers... Ir ideja līdz Dzejas dienām izdot dziesmu grāmatu, kurā būtu visas manas dziesmas ar Māra Melgalva vārdiem.

– Nu tagad gan par sievietēm...

– Sieviete vajadzētu būt visam. Sabiedrība viņai jābūt karalienei, mājas – mājasmaitei un milas priesterienei. Un vēl noteikti nepieciešama laba sirds, iejūtība un izpratne. Vispār tas ir ļoti smags jautājums. Katra sievietē ir kaut kas īpašs, galu galā, es viņas milu.

INGA GORBUNOVA

